

לפני כבוד השופטים:
יעל וילנר (אב"ד)
סארי ג'יוסי
אספרנצה אלון

המערערת: ל.נ. (האחות)
ע"י ב"כ ש. אלקון

נגד

המשיבים: 1. ע.ד. (האח)
ע"י האפוטרופוס לדין עו"ד גיא הירש
2. האפוטרופוס הכללי
3. האפוטרופוס הזמני לרכוש – הקרן לטיפול בחסויים
ע"י ב"כ עוה"ד י. ריינפלד ואח'

ערעור מיום 12.9.16 על פסק דינו של בית משפט לענייני משפחה בחיפה (כב' השופטת שלי אייזנברג) בת"ע
15.8.16, ת"ע 182-05-12, ת"ע 161-05-12 מיום 15.8.16

פסק דין

השופטת אספרנצה אלון:

1. המערערת והמשיב אחים הם. אימם, ניצולת שואה, ילידת 1930, הלכה לעולמה בשנת 2012 בהיותה אלמנה והותירה אחריה שני ילדים, הם המערערת והמשיב (להלן: "המנוחה").
המערערת, נשואה ולה ילדים, המשיב רווק, אינו עובד ומוכר כנכה בשיעור של 100% בתחום הנפש, ומתגורר בגפו בדירת המנוחה. באוגוסט 2016 מונתה הקרן לטיפול בחסויים אפוטרופוס זמני על רכוש המשיב.
2. בית משפט קמא נתן תוקף לצוואתה האחרונה של המנוחה מיום XX/11/08, במסגרתה העבירה המנוחה את כל רכושה למשיב למעט התכשיטים והתמונות שהמשיב לא יחפוץ בהם, אלו הועברו למערערת (להלן: "הצוואה"). יוער, כי קודם לצוואה זו, ערכה המנוחה 4 צוואות: צוואה משנת 1982, צוואה משנת 1992, צוואה משנת 2007 וצוואה משנת 2008.
3. המערערת התנגדה לקיום הצוואה, לטענתה המנוחה לא הייתה כשירה להבחין בטיבה של הצוואה בשל מחלת נפש ממנה סבלה. המנוחה הייתה מטופלת במשך שנים במרכז הרפואי לבריאות הנפש והוכרה כנכת רדיפות הנאצים בשיעור של 40%. המערערת טענה, כי המנוחה סבלה מדיכאונות קשים, במהלכם לא תפקדה באפן נורמלי ולעתים אף כדי איבוד קשר עם המציאות. המנוחה נהגה להתלונן לעתים מזומנות במשטרת ישראל, בין השאר התלוננה על כך שמשפחת פשע מאיימת עליה באופן תדיר והכלל פרי דמיונה. לטענת המערערת, צוואת המנוחה חריגה ומקפחת והיא פרי הקשר הסימביוטי הנדיר שהיה בין המנוחה לבין המשיב עד כדי ניתוק המציאות.

4. המשיב טען, כי יש לקיים את צוואת המנוחה בהתאם לעיקרון העל, לפיו יש לכבד את רצון הנפטר. המנוחה נתנה הסבר מפורט בצוואתה מדוע ציוותה למשיב את עיקר עיזבונה. האפוטרופוס לדין שמונה למשיב טען, כי על בית המשפט לקיים את רצון המנוחה גם אם נתפס הוא כבלתי סביר או כמקפח.

5. בית משפט קמא מינה את ד"ר עמיקם טל לבחון, האם המנוחה הבינה את משמעות הצוואות והייתה כשירה לחתום עליהן. בחוות דעתו מיום 9.12.15 קבע המומחה כי:

"לאור אלו, ניתן לומר, כי למן כתיבת צוואתה הראשונה בשנת 1992 בואכה כתיבת צוואתה האחרונה ביום XX.11.2008, אין כל ראיה העולה מן המסמכים אשר בפני, כי סבלה מהפרעה נפשית פסיכוטית או מעיוות של תפיסת מציאות כתוצאה מפסיכוזה.

לפיכך, ניתן לומר, כי סביר יותר להניח, מאשר לא, כי היתה בכל השנים האלו בכשירות מנטאלית לצוות ולהבין טיבן של ארבע צוואותיה אליהן נתבקשתי על ידי בית המשפט להתייחס."

6. בית משפט קמא, לאחר שבחן את מסקנת המומחה כפי שזו עולה מחוות דעתו ומתוך עדותו, הגיע למסקנה, כי לא יהיה זה נכון לפסול את חוות דעת המומחה, כבקשת המערער, אך גם לא שוכנע כי ניתן לאמץ את חוות הדעת. בית משפט קמא מצא, כי חוות הדעת לא הצליחה להתחקות אחר מצבה וכשירותה של המנוחה במועד עריכת הצוואה ומשכך, פנה לבחון ראיות אחרות הרלבנטיות למועד עריכת הצוואה: עדותו של עו"ד ש.א., אשר ערך את שתי צוואותיה הקודמות של המנוחה, שהאחרונה שבהן נערכה 9 חודשים קודם לצוואה אותה מבקש המשיב לקיים, עדותו של עו"ד א.מ. שהיה עד לצוואה ועדות המערער.

7. בית משפט קמא מצא, כי ממכלול צוואותיה של המנוחה עולה, כי היא הביעה את דאגתה למשיב ומצוואה לצוואה חלקו של המשיב גדל על חלקה של המערער. בצוואה הראשונה העניקה המנוחה **חלק גדול יותר** למשיב (את הדירה בה הוא מתגורר, אך את הדירה הנוספת ושאר הרכוש – לשניהם בחלקים שווים). בצוואה מאוחרת יותר עדיין הותירה המנוחה את הדירה הנוספת לשני הצדדים בחלקים שווים אך את שאר הרכוש העבירה למשיב ואילו בצוואתה האחרונה העבירה המנוחה את **כל הרכוש** (למעט התכשיטים והתמונות שהמשיב לא יחפוץ בהם) למשיב. המנוחה ציינה, כי הדבר נעשה בשל רצונה להבטיח את עתידו ועצמאותו הכלכלית של המשיב. בית משפט קמא מצא: **"עם כל הכאב שבדבר, הן אולי מלמדות על העדר הוגנות אך לא על העדר כשרות"** (ש' 23 עמ' 12 לפסק דין קמא).

8. בית משפט קמא מצא, כי המערער לא הצליחה להוכיח שמחלת הנפש ממנה סבלה המנוחה, עיוותה את תפיסת המציאות שלה באופן ששללה ממנה היכולת להבחין בטיבה של צוואה, עיוות מציאות המשפיע במישרין על תוכנה של הצוואה. בית משפט קמא קבע, כי מעדותו של עו"ד ש.א., שערך את שתי הצוואות הקודמות, זו משנת 2007 וזו משנת 2008, לא ניתן לקבוע חד משמעית, כי

המנוחה לא הייתה כשירה לערוך את צוואתה. בית משפט קמא הפנה לעדות המומחה, אשר סבר כי אם אכן ארע את שהעיד עו"ד ש.א., יש להניח שהמנוחה הייתה פסיכוטית באותה עת, אולם לא ניתן לומר בוודאות, כי בעת חתימה על צוואתה, רצונה החופשי נשלל ממנה. בהתאם למתווה הנורמטיבי העולה מהחקיקה [סעיף 26 לחוק הירושה תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק הירושה")] הדן ב"שעה שהמצווה לא ידע להבחין בטיבה של צוואה...", הפסיקה והספרות המקצועית קבע בית משפט קמא, כי המערערת לא הביאה ראיות לשלול את חזקת הכשירות, העומדת למנוחה, חרף הפרעת הנפש ממנה סבלה.

9. בית משפט קמא קבע, כי העובדה שהמערערת לא זימנה את עו"ד ר.ס., עמו ניהלה המנוחה שיחות טרם עריכת הצוואה, לא זימנה את עו"ד ש.ט., שחתם כעד על הצוואה, ולא את עו"ד א.מ., שאף הוא חתם כעד על הצוואה, אך אותו זימן המשיב, פועלת לרעתה. כן דחה בית משפט קמא את טענות המערערת באשר לחוסר סבירות, קיפוח וקושיה של המנוחה בהבנת השפה העברית באופן המביא לביטול הצוואה.

10. בסופו של יום בית משפט קמא קבע, שעם כל האמפתייה לרגשותיה הקשות של המערערת, בהעדר ראיה ממשית להעדר כשרותה של המנוחה לערוך צוואה, יש לקיים את הכלל המנחה בדיני ירושה לכבד ולקיים את רצון המת, המהווה ביטוי לאוטונומיה של הרצון הפרטי והמעוגן בכבודו של האדם.

משקבע בית משפט קמא, כי אין מנוס מדחיית ההתנגדות, הורה על קיום צוואת המנוחה ועל מינויו של עו"ד ר.ס. כמנהל עזבון המנוחה, כאמור בצוואתה.

טענות המערערת

11. לטענת המערערת, שגה בית משפט קמא עת קבע, כי לא עלה בידי המערערת להוכיח העדר כשירות המנוחה לערוך את צוואתה. בית משפט קמא התעלם מאישיותה הפסיכוטית של המנוחה במועד עריכת הצוואה, כפי שעלה בבירור מן הראיות השונות המלמדות, שהמנוחה נהגה להתלונן לעתים מזומנות במשטרת ישראל, בין השאר, על כך שמשפחת פשע מאיימת עליה ועל המשיב באופן תדיר ועל כך כי שכניה מפעילים רשת שלמה של בתי בושת בחיפה וכי הם מבצעים אחריה מעקבים, לרבות באמצעות מסוקים, כאשר הכל פרי דמיונה החולה. המערערת הפנתה לעדותו של עו"ד ש.א., שהיה באותה עת עורך דינה של המנוחה, שמעדותו ניתן ללמוד טוב יותר מכל עדות מומחה או מסמך רפואי, על כך שהמנוחה הייתה מנותקת לחלוטין מן המציאות בתקופה הרלבנטית.

12. לטענת המערערת, שגה בית משפט קמא משהתעלם מריבוי הצוואות שערכה המנוחה תוך פרק זמן קצר. לטענתה, הוכח כי החל משנת 1992 חתמה המנוחה אצל ארבעה עורכי דין שונים, על 7 צוואות, כל אחת שונה מרעותה. בתחילה היו הצוואות מאוזנות במידה כזו או אחרת, בשונה

מהצוואה נשוא ההליך, אשר לטענתה היא קיצונית ואינה סבירה. המערערת מבהירה, כי היא סעדה את אמה בתקופת חייה האחרונה ולא הייתה כל סיבה שהיא תנושל מירושתה, למעט קיומו של קשר סימביוטי בין המנוחה, שסבלה מבעיות נפשיות קשות, לבין המשיב, שאף הוא לוקה בנפשו.

13. לטענת המערערת, שגה בית משפט קמא משקבע, כי נטל ההוכחה ונטל הראיה הונחו על כתפיה. אכן, נטל ההוכחה כי המנוחה לא הייתה כשירה לערוך את הצוואה מוטל על כתפיה, אולם משטענה לקיומו של הקשר הסימביוטי בין המנוחה לבין המשיב, בעודה במצב הרפואי עליו הצביעה המערערת, עובר נטל הראיה לסתור את טענותיה לכתפי המשיב, אשר כלל לא ניסה להרים נטל זה. על המשיב היה לזמן לעדות את עו"ד ר.ס., שערך את הצוואה ונפגש עם המנוחה פעמים רבות טרם החתימה עליה, כך גם היה עליו להבהיר את מחדלו באי הצטיידותו בחוות דעת רפואית אודות כשירותה של המנוחה. לטענת המערערת, הימנעותו של עו"ד ר.ס. למסור עדות בבית משפט קמא אודות נסיבות עריכת הצוואה, מהווה גורם מכריע בפסילת תוקפה של הצוואה ולחלופין, מן הראוי הוא שעו"ד ר.ס. לא ימונה כמנהל עיזבון.

14. לטענת המערערת, שגה בית משפט קמא משקבע, כי עדות המומחה היא עדות קוהרנטית ומתיישבת עם האמור בחוות דעתו. לטענתה, חוות דעת המומחה הינה מגמתית ואינה מתיישבת עם המסמכים שהיו בפניו, לרבות פרוטוקול הוועדה הרפואית של משרד האוצר והמסמכים הרפואיים מטעם רופא המשפחה ד"ר פ', והפסיכיאטרית ד"ר ז'. לטענת המערערת, מלבד זה שמסקנת המומחה בחוות דעתו אינה חד משמעית והובאה בלשון מתפתלת "ניתן לומר כי סביר יותר להניח מאשר לא, כי הייתה במשך כל השנים האלה בכשירות מנטלית לצוות ולהבין טיבן של ארבע צוואותיה", תשובותיו בחקירתו הנגדית תומכים בגרסתה.

15. לטענת המערערת, משקבע בית משפט קמא, כי אין הוא מאמץ את חוות הדעת מאחר ולא הצליחה להתחקות אחר מצבה וכשירותה של המנוחה במועד עריכת הצוואה, היה עליו ליתן משקל מכריע לשאר הראיות שהוצגו בפניו והמלמדות על הקשר הסימביוטי בין המנוחה לבין המשיב ועל מצבה הפסיכויטי של המנוחה, כפי שהגדירו המומחה, "אי הפרדה בין היישויות" ו"ביטול העצמי", שמהווה לטענת המערערת הפרעה נפשית פתולוגית המקיימת את הוראות סעיף 26 לחוק הירושה, כפי שעולה מהספרות המקצועית בתחום הפסיכיאטריה.

טענות המשיב (באמצעות האפוטרופוס לדין וב"כ הקרן לטיפול בחסויים)

16. לטענת המשיב, טענת העדר הכשרות המשפטית לצוות לפי סעיף 26 לחוק הירושה, לא הוכחה על ידי המערערת. התשתית הראייתית שהניחה המערערת הייתה דלילה למדי ולא הציגה את הראיות הנדרשות להוכחת טענתה. בפועל, מטעם המערערת העידו, המערערת עצמה ועו"ד ש.א. בלבד, מטעם המשיב העיד עו"ד א.מ. ואילו המומחה נחקר בהסכמת שני הצדדים.

לטענת המשיב, הגם שהמערערת העידה, כי בידה מסמכים המעידים על קבלת טיפול נפשי על ידי המנוחה משנת 2008, השנה בה ערכה המנוחה את הצוואה מושא הערעור, אך שמסמכים אלה לא נמצאו ולא הוגשו. המסמך הרפואי האחרון שעלה בידי המערערת להציג היה מסמך משנת 2001, שבע (7) שנים קודם לעריכת הצוואה וגם הוא מעיד על שיעור נכות חלקי על בסיס תסמינים דיכאוניים ופוסט טראומטיים בגין רדיפות הנאצים ולא על פסיכוזה ו/או ניתוק מהמציאות.

17. לטענת המשיב, פסק דינו של בית משפט קמא מקיף, נגזר מעיקרון העל של כיבוד רצון המת והמערערת לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח טענותיה. המערערת לא הביאה כל ראיה שהקימה חזקה, בין בדין ובין שבעובדה להעברת נטל הראיות. הימנעות המערערת מהבאת עדים נוספים (עורכי הדין העדים לצוואות האחרונה וזו שלפניה ואת עו"ד ר.ס.) וכן אי המצאת ראיות עדכניות (המסמך הרפואי האחרון היה 7 שנים טרם עריכת הצוואה), שהיו יכולות לשפוך אור על מצבה של המנוחה ועל נסיבות עריכת הצוואה, משמשות לרעתה.

18. לטענת המשיב, עמדת המומחה, העולה מחוות דעתו, כי לא הונחה בפניו ראייה המעידה על כך שהמנוחה סבלה מהפרעה פסיכוטית או מעיוות של תפיסת המציאות כתוצאה מפסיכוזה וכי המנוחה הייתה כשירה מנטלית לצוות ולהבין את טיבן של הצוואות, לא נסתרה גם לאחר חקירתו הנגדית. אף בית משפט קמא קבע, כי עדות המומחה הייתה "קוהרנטית, ברורה ומתיישבת עם האמור בחוות דעתו". עם זאת, טוען המשיב, כי בפסק דינו של בית משפט קמא, משקלה של חוות הדעת האמורה היה נמוך, ופסק דינו של בית משפט קמא, מושא הערעור, בוסס על העובדה, כי המערערת לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש ולא הציגה מסמכים רפואיים התומכים בגרסתה, ואין מקום להתערב בקביעה זו.

19. לטענת המשיב, הלכה היא כי מחלת נפש כשלעצמה אינה שוללת את כושרו של אדם לצוות. בתוך כל מחלת נפש יש שלבים ודרגות במועדים שונים ויש לבחון כל מצווה לגוף המחלה, השלב בה נמצא ובעיקר מצבה של המחלה ליום עריכת הצוואה. משכך, אין בעובדה כי למנוחה ניתנה דרגת נכות בשיעור של 40%, כנפגעת רדיפות הנאצים על בסיס תסמינים דיכאוניים ופוסט-טראומטיים בשנת 2001, כדי למוטט את חזקת הכשירות בעת עריכת הצוואה בשנת 2008.

20. לטענת המשיב, התנהלות המערערת טרם פטירת המנוחה ולאחריה, תומכת בכשירות המנוחה. לטענתו, אף שהמערערת טענה כי היא טיפלה במנוחה, לא היא ואף לא גורמי הרווחה סברו כי יש למנות למנוחה אפוטרופוס או להגביל את סעדיה לשלוט ברכושה או כי יש לפעול להעלאת אחוזי הנכות הנפשית של המנוחה לשיעור משמעותי. לא זו בלבד, המערערת טענה, כי אמה סבלה מניתוק מהמציאות והרבתה להסתכסך עם שכניה, חרף זאת לא הביאה המערערת ולו שכן אחד שיעיד על כך. לטענת המשיב, העד היחיד עליו מבקשת המערערת להוכיח טענתה, היה עו"ד ש.א., שעל עדותו אין לבסס כל ממצא. לטענת המשיב, המנוחה המשיכה להתגורר בגפה בדירתה ורק

בדיעבד, מקום בו צוואתה של המנוחה לא תאמה את ציפיותיה של המערערת, מבקשת המערערת כעת להגביל את כשירותה.

21. לטענת המשיב, חזקת הכשירות שעומדת למנוחה אף התחזקה נוכח בחינת צוואותיה הקודמות של המנוחה שהעידו, על רצונה העקבי ביחס למשיב בצירוף העובדה, כי המנוחה לא שינתה את צוואתה, הגם שחלפו למעלה משלוש שנים ממועד עריכתה ועד מועד פטירתה. את יכולתה של המנוחה להבחין בטיבה של הצוואה, ניתן ללמוד ממודעותה לעריכת הצוואה, מפירוט היקף רכושה, מזהות הזוכים על פי הצוואה ומה ביקשה להותיר לכל אחד מילדיה, לרבות הציור לאחת מנכדותיה.

המנוחה הייתה מודעת היטב לכך, כי כמעט מלוא עיזבונה מצווה למשיב ובשל כך כללה המנוחה בצוואתה האחרונה, כמו גם בצוואות שנערכו על ידי עו"ד ש.א., 'סעיף מסביר', בו הבהירה את מטרותיה – עתיד כלכלי ועצמאות למשיב. אין חולק כי חוסר האיזון בין הילדים בצוואה, אינו תוצאה של היעדר מודעות ו/או כשירות, כי אם חוסר איזון אובייקטיבי בנסיבות חייהם של המערערת והמשיב, והצרכים השונים של כל אחד מילדי המנוחה.

דין

22. לאחר שעיינתי לעומק בפסק דינו של בית משפט קמא, מצאתי, כי הוא מבוסס על ממצאי עובדה ומהימנות, אליהן הגיע בית משפט קמא לאחר שבחן היטב טענות, ראיות ועדויות הצדדים, ניתח בצורה יסודית ומפורטת את עדות המומחה ודברי העדים ולא מצאתי עילה להתערב בקביעתו, כי המערערת לא הרימה את נטל ההוכחה בדבר בטלותה של הצוואה, מכח הוראותיו של סעיף 26 לחוק הירושה.

מצאתי כי לא נפל כל פגם בקביעותו העובדתית של בית משפט קמא ובישום הדין. כפי שקבע בית משפט קמא, גם אני בדעה, כי בהיעדר ראיה ממשית להיעדר כשירותה של המנוחה לערוך צוואה, יש לבכר את רצונה של המנוחה הנגזר מכבודה כאדם.

23. אוסיף ואחדד, שהן לפי הדין והן לפי פסיקה, אין מניעה שחסי יערוך צוואה, גם אם מונה לו אפוטרופוס, שכן אין בכך כדי לפגוע בכשירותו כחסי לערוך צוואה כל עוד תקפה היא ונעשתה בנקודת זמן שבה ידע להבחין בטיבה של צוואה (ראו – סעי' 33 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב-1962; ראו גם ספרם של ש. שוחט, נ. פינברג, י. פלומין **דיני ירושה ועיזבון** 121, מהדורה שביעית (2014) (להלן – **"ספרו של שוחט"**)).

24. ההגבלה המוטלת על מי שלא ידע להבחין בטיבה של צוואה, עניינה מצבו הנפשי, המנטלי, והגופני של המצווה בעת עריכת הצוואה, כאשר נקודת הזמן הרלוונטית הנה **מועד חתימת הצוואה**, וחומר הראיות צריך להיות נכון למועד זה, גם אם לפני כן ו/או לאחר מכן השתנה המצב (ראו – ע"א 3411/92 **רובנשטיין נ' ברזבסקי** (13.6.1995)).

25. נפסק לא אחת, כי גם במצב שבו סבל אדם מתקופות שבהן נתערפלה דעתו, אם מצא בית המשפט כי המצווה היה צלול ביום עשיית הצוואה, יהא רשאי לקבוע כי אותו אדם הבחין בטיבה של צוואתו בשעה שערכה. המבחן לבדוק מצבו של המצווה בשעת עריכת הצוואה והאם ידע הוא להבחין בטיבה של הצוואה גמיש ובו יש לבדוק אם מודע היה מצווה למהות מעשיו ותוצאותיהם (ראו- ע"א 7506-95 שורץ נ' בית אולפנא בית אהרון וישראל פ"ד נד(2) 215; ע"א 91-1212 קרן לב"י נ' בינשטוק פ"ד מח(3) 705 (להלן- "קרן לב"י"); ראו ספרו של שוחט בעמ' 122).

26. כפי שקבע בית משפט קמא, נטל הוכחת קיומה של המגבלה, מוטל על הטוען לה. לא אחת נפסק, כי כמות ההוכחה אינה דבר של מה בכך, ואין די בהעלאת ספקות, אין די בהוכחה כי המנוח היה חולה נפש בעת עשיית הצוואה וכי רדפוהו מחשבות שווא. יש להוכיח כי מצבו המנטלי, הנפשי, אותן מחשבות שווא וההזיות מהן סבל הן שהובילו, הלכה למעשה, לכתובתה כפי שנכתבה. בהעדר קשר סיבתי בין תפיסת המציאות המעוות ובין הוראותיה המהותיות של הצוואה, לא תיפסל כשירותו של המצווה בכל הנוגע לצוואה שעשה (ראו – ספרו של שוחט בעמ' 63-64 ובעמ' 122-123 ופסק הדין בעניין קרן לב"י).

27. בפסק דין מנומק, מפורט ומבוסס דיה, התייחס בית משפט קמא, לכל אחת ואחת מהטענות הרלוונטיות להכרעתו, לעניין כשירותה של המנוחה בזמן עריכת הצוואה, לרבות, אך לא רק, משקלה של חוות דעת המומחה, עדות המומחה, דברי העדים, משמעות המוצגים וכן העדר מסמכים רפואיים למועד עריכת הצוואה ואף שבע שנים קודם לכן, נטל השכנוע ונטל ההוכחה, ריבוי הצוואות שערכה המנוחה וכן כל טענה נוספת שהעלו הצדדים.

28. המסקנה, כי המערערת לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח טענתה בדבר העדר כשירותה של המנוחה בזמן עריכת צוואתה האחרונה, מבוססת, מנומקת ותואמת את הממצאים העובדתיים ואת הדין. אציין, כי בחינה נוספת של הראיות, פרוטוקולי העדות וטענות הצדדים, מביאה אותי לאותה מסקנה אליה הגיע בית משפט קמא.

סופו של דבר הוא, שלא מצאתי כל פגם בפסק דינו המנומק של בית משפט קמא ואין לדעתי כל מקום להתערב בממצאים העובדתיים שנקבעו בו או באופן בו בית המשפט יישם את הדין.

29. אשר על כן, אם תישמע דעתי, הערעור יידחה.

אציע לחבריי, כי גם בערכאה זו ו-"לטובת הבטחת יחסי האחים" לא ייעשה צו להוצאות.

השופטת י. וילנר (אב"ד):

אני מסכימה.

י. וילנר, שופטת
[אב"ד]

השופט סארי ג'יוסי:

אני מסכים.

ס. ג'יוסי, שופט

הוחלט כאמור בסעיף 29 לפסק דינה של השופטת אספרנצה אלון.

אין צו להוצאות.

ככל שהמערערת הפקידה פיקדון, המזכירות תחזיר לה את הפיקדון באמצעות בא כוחה.

פסק הדין מותר בפרסום למעט כל פרט מזהה של מי מהצדדים והמנוחה.

ניתן היום, ו' ניסן תשע"ז, 02 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.

א. אלון, שופטת

ס. ג'יוסי, שופט

י. וילנר, שופטת
[אב"ד]

